

EMILY D. BEŇOVÁ

WYKRIKY
DO TICHÁ

DVA KROKY DO PEKLA

EMILY D. BEŇOVÁ

VÝKRIKY

DO TÍCHA

DVA KROKY DO PEKLA

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Barbora Jagnešáková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2021, druhé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez prechádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-973949-3-6

„Niektoré životné situácie Vás zmenia.
A zmenia Vás natoľko, že už nikdy nebudete
ako predtým.“

E.D.B.

1. KAPITOLA

Zo spánku ma vyrušil budík na mobile, ktorý vyzváňal ako šialený. Strhla som sa a náhla tupá bolesť v boku ma prebudila ako prudká facka. Pozviechala som sa zo zeme a vypla som vreštiaci budík. Celá posteľ bola rozhádzaná a ja som si pripadala, akoby som ani nespala. Bolelo ma celé telo, o hlave nehovoriac, a v duši som mala čoraz väčšiu dieru.

Minulú noc som sa dozvedela veci, ktoré ma nenechávali chladnou. Nemala som ani poňatia, ako to všetko prijať a zmieriť sa s faktami, že som tým, čím som. Čo pre mňa poznanie, že som Nefilim, znamenalo.

Posadila som sa na okraj posteľe a rukami si pošúchala unavenú tvár. Včerajšia noc mi nedovolila poriadne sa vyspať a teraz som sa cítila akoby som nespala vôbec. Privrela som oči a končekmi prstov sa dotkla opuchnutých viečok.

Neviem, ako dlho som sedela a premietala si v mysli včerajšiu večer. Keď som si uvedomila, že budík nezvonil len na parádu, vyskočila som na nohy a prebehla do kúpeľne. Ranná očista trvala sotva minútu, návrat do izby a prezliekanie ďalšie tri.

Vyhodila som zhúžvaný paplón späť na posteľ a schmatla školskú tašku. Predstava, ako sedím v lavici vedľa Styxa, ma zabíjala. Bola som však odhodlaná postaviť sa realite tvárou. Náš rozchod bol jednoducho nevyhnutný.

Zbehla som schodmi dole a z vešiaka v kuchyni vzala kľúče od auta. Otec asi ešte spal, pretože som ho nikde nezazrela. Pri dverách som sa obula a obliekla som si hrubú bundu. Okolo krku som si narýchlo prehodila šál. Otvorila som vchodové dvere, zbehla z terasy a bum!

Bolesť ma prinútila zakliať. Všetko naokolo bolo

poznačené tuhým mrazom, ktorý spôsobil, že som teraz sedela na zľadovatenom chodníku a snažila sa nekvíliť od bolesti. Opatrne som sa vyštverala na nohy a odkrivala k autu. Nastúpila som a bez ďalšieho zdržiavania sa som naštartovala a zamierila ku škole. Cesta mi trvala dlhšie, no radšej ísť pomaly, ako nedôjsť vôbec.

Zaparkovala som pred školou a keď som vystúpila, pribehla ku mne Bree.

„Ahoj, A! Uf, čo si celú noc pozerala do turbíny lietadla?“ zdesila sa pri pohľade na mňa.

„Tiež vyzeráš dobre. A nehovor mi, A. Som April.“

„Nieкто dnes vstal hore zadkom.“

„Prepáč. Veľa som nenaspala.“

„Vidím, že nie si vo svojej koži. Nie si ani namaľovaná.“

„Zaspala som až nad ránom. Nebolo času na maskovanie.“

„Poď na dievčenské toalety. Niečo s tým skúsime urobiť. Ešte máme chvíľu čas,“ navrhla a obe sme vykročili ku škole.

Zamierili sme priamo na toalety. Bree vytiahla šminky.

„Pýtať sa, ako to zvládaš, je asi kravina, však?“ skonštatovala a začala mi prikladať k opuchnutým viečkam navlhčenú papierovú vreckovku.

„Zvládam to.“

„Hm, vidím,“ zamumlala znepokojene. „Kašli na neho, April. Chlap, ktorý na teba zabudol tak rýchlo, si nezaslúži ani jedinú tvoju slzičku.“

„Ja viem,“ vzdychla som a zakryla si rukou ústa schovávajúc zívnutie.

„Spala si vôbec?“

„Asi hodinu a pol.“

„Vyzeráš strašne.“

„Vieš potešiť, to sa musí uznať.“

„Čo to máš na krku?“ spýtala sa a ja som si inštinktívne siahla na šiju.

Čo by som tam mala mať?

Prívesok? Šokovane som si spod trička vytiahla

retiazku a prezrela si ju medzi prstami. Darček od Styxa. Ako sa mi dostal späť na krk? Kde doteraz bol?

„Je pekný. Nikdy predtým som ho na tebe nevidela,“ poznamenala.

„Dostala som ho len nedávno.“

„Od otca?“

„Nie. Od Styxa,“ priznala som zdráhavo.

Bree sa vystrela a začudovane sa mňa pozrela. „Od Styxa? A to len tak?“

„Hej, len tak.“ Povedať jej, že je to odpudzovač duchov, by bolo asi smiešne. „Myslíš, že by som mu ho mala vrátiť?“

„Blázniš? Dal ti ho. Je tvoj. Ak by som aj ja mala vracat všetky prstene a retiazky, čo som dostala, tak by som na sebe nemala nič,“ okomentovala rozhodne.

„Takže všetko, čo máš na sebe, si dostala od bývalých? S koľkými si chodila?“

Bree pokrčila plecom. „Nebolo ich až tak veľa. Od niektorých som dostala viac vecí a keď som sa rozhodla, že ma už nezaujímajú, ani mi na um nezišlo čokoľvek z tohto,“ ukázala na svoje prstene aj strieborné retiazky, „vrátiť späť.“

„Asi máš pravdu. Dal mi to, takže je to moje.“

„Kedy ti to dal? Včera? Stretla si sa s ním vôbec?“

„Dal mi to v ten deň, kedy sme sa rozišli. A áno, stretli sme sa.“

„Vyriešili ste aspoň, čo ste mali?“

Prikývla som.

Bree sa iba usmiala a zmenila tému. „Oči máš už lepšie. Použila som tiene, ktoré trochu zakrývajú začervenenie,“ dodala a začala sa prehrabávať vo svojej taške. „Tu máš. Špirálu si daj sama.“

„Vďaka.“

„Takže, včera to medzi vami dopadlo dobre?“

„Vyjasnili sme si zopár dôležitých vecí.“

„Priznal svoj pomer s Annie?“

„O tom sme spolu nehovorili. Riešili sme iné a nie nás

dvoch. Medzi nami je definitívny koniec. Už sa to nezmení.“

„Hovoriš, ako keby si ešte včera dúfala, že sa znova dáte dokopy.“

Mykla som plec om a Bree si vzdychla. „Prepáč, že to poviem, no takto je to lepšie. Keď ťa tak rýchlo vymenil za inú, tak nech ide dočerta.“

Prikývla som a viac sme sa k tejto téme nevracali. Mala pravdu, aj keď to mohol byť z jeho strany truc. Jednoducho mi chcel dokázať, že ho moje odmietnutie nezlomilo.

Namaľovaná som vyzerala ako v ktorýkoľvek iný deň, takže keď sme vošli do triedy, nemohli si na mne nič všimnúť. Okamžite som pozrela na miesto, kde sedela Annie. Pri pohľade na jej zbitú tvár mi jej prišlo ľúto. Styx mal pravdu. V tej chvíli som nemlátila ju, ale jeho. Moje *lepšie ja* mi kázalo, aby som sa jej šla ospravedlniť, no druhé, *zákernejšie ja*, vyhralo.

Prešla som popri nej a pozrela sa na miesto úplne vzadu. Styx sedel v lavici, ako vždy rozvalený a tváril sa, že číta.

„Hore hlavu,“ pošepala Bree a usadila sa do svojej lavice.

To sa ti ľahko povie! Sadla som si na svoje miesto. Pripravila som si veci na prvú hodinu a nakukla do poznámok. Musela som niečo robiť, čokoľvek, čo by mi uľahčilo tváriť sa pokojne. Najdôležitejšie bolo nemyslieť na Styxa a na to, že ma jeho „zrada“ bolela.

Styx vedel čítať moje myšlienky – teda len tie, ktoré som k nemu vyslala, a hoci som nevedela, ako sa mi to naposledy podarilo, snažila som sa na neho radšej nemyslieť.

„Ahoj,“ pozdravil sa mi.

Poskočilo mi srdce. Nečakala som to.

Moje *ahoj* znelo odmerane ako som chcela. Nevenovala

som mu ani jediný pohľad. Srdce mi však šialene trepotalo a dych zasekával. Spredu sa na nás z času na čas pozrela aj Bree a Annie, no tvárila som sa, že nevidím ani to.

Zvonček na chodbe oznámil ostrým rinčaním začiatok hodiny a s ním sa dostavil aj profesor Soren s knihou dejín pod pazuchou. Zložil veci na katedru, prekontroloval, či sú v triede všetci a pri pohľade na Annie sa uškrnul.

„Vidím, že poniektorým uplynul víkend pomerne veselo.“

Celá trieda sa zachichotala.

„Dnes budeme preberať druhú svetovú vojnu.“

Tentoraz sa triedou roznieslo znechutenie, čo vyčarilo profesorovi úsmev na tvári.

„Som rád, že súhlasíte. Takže tým, čo sa po víkende ešte neprebudili, oznamujem, aby si otvorili knihy na tej strane. Pustíme sa do práce. A domácu úlohu mi príde ukázať...“ blúdil pohľadom po triede a ja som sa na neho prekvapene pozrela.

Domácu úlohu?

Hnedými oči zastal na mojej maličkosti, akoby vedel, že nijakú úlohu nemám. „Slečna Taylorová. Poďte ku mne a ukážte mi, čo sa vám podarilo nájsť na internete o Tureckej vojne.“

Došľaka! Vstala som z lavice a celá trieda na mňa preniesla zaujaté pohľady.

„Tak poďte,“ súril ma profesor Soren.

„Nemám to.“

„Hovorte hlasnejšie, nepočujem vás.“

Zhlboka som sa nadýchla a oprela sa stehnami o lavicu. „Úlohu nemám.“

„Nemáte?“

„Nie.“

„A môžem vedieť dôvod?“

„Zabudla som na ňu.“

„Aha, tak vy ste zabudli. Trocha smutné pred polročným vysvedčením, no ako chcete, slečna Taylorová.“

Sadnite si, pišem vám FX,“ oznámil mi. Otvoril triednu knihu a zapísal známku.

Moja prvá zlá známka. Paráda. Len tak ďalej...

Bree po mne hodila výraz - čo sa deje? - no ja som iba pokrčila plecami. Na tú úlohu som si cez víkend ani nespomenula.

„Si v poriadku?“ spýtal sa ma Styx, no ja som na neho ani nemrkla.

„Nikdy mi nebolo lepšie,“ preniesla som ironicky a otvorila knihu na strane sto.

2. KAPITOLA

Sediť vedľa Styxa, a ani jediný raz sa naňho nepozrieť, nebolo až také jednoduché, ako som si sprvu nahovárala. Boli to muky. Neustále som myslela na to, že už nie sme spolu, že už nie je môj, a to ma ubíjalo. Prečo som sa s tým nedokázala nijako zmieriť? Prečo bolo také ťažké pustiť ho z hlavy, keď som vedela, že nemáme budúcnosť?

Snažila som sa nevysielat' k nemu žiadne myšlienky a asi sa mi to aj darilo, pretože Styx sa celý čas, čo sme vedľa seba sedeli, hral so svojim mobilom. Až na sklonku hodiny telocviku som si dovoľila pozrieť jeho smerom.

Chcela som ho vidieť. Aspoň na okamih si prezrieť jeho strapatý účes, no oveľa viac ako jeho vlasy ma upútal jeho výraz. Tváril sa ubolene. Zatriasol pravou rukou a ja som si až teraz všimla, že tam mal nepeknú ranu. Tej mojej bola podobná až tak, že sa mi z toho rozbúšilo srdce.

Trénerka hodila loptu späť do koša k ostatným a začala rozprávať o európskom futbale. Jej hlas som síce vnímala, no slová sa mi zlievali dovedna. Teraz som dokázala vnímať iba Styxovu ruku.

Colton mal pravdu. Styxova pravačka bola zranená a cítil bolesť. Výraz v jeho tvári to potvrdzoval. Ako to bolo možné? Ako bolo vôbec možné, že bol zranený? Vzápätí som sa pozrela na svoju pravú dľaň, ktorú som mala zahalenú dlhým rukávom, a skrútilo mi žalúdok.

Čo ak...

Nie, to predsa... To nie je možné.

Opäť som sa pozrela na neho a na jeho ruku. Hral sa s telefónom a nevnímal okolie. Napadlo mi, že k nemu vyšlem otázku, preto som sa sústredila a skúsila to.

- Čo máš s rukou?

Úkosom som ho pozorovala a neušlo mi ako spozornel.

Počul moje myšlienky, no nepozrel sa na mňa.

„*Tiež by som rád vedel.*“

- Kedy sa ti to stalo? - vyslala som druhú myšlienku. Nadýchol sa pozrel na mňa. Naše pohľady sa stretli.

„*Včera večer. Prečo?*“

- *Pretože...* Zdvihla som pravú ruku a ukázala mu svoju dlaň. Ak by sa na nás teraz niekto pozrel, myslel by si, že si kývame.

Keď Styx zazrel, že mám rovnakú ranu ako on, spozor- nel.

- Stalo sa mi to včera večer, keď som vynášala odpadky. Máš na to vysvetlenie?

Styx zaváhal. Zvažoval moju otázku. „*Možno.*“

- Som samé ucho. – Rozhliadla som sa po telocvični či nik nezbadal ako sa na seba dívame.

„*Tu nie.*“

- Čoho sa bojíš? Nik nás nepočuje.

„*Stretnime sa.*“

- Nie, Styx. Už sa s tebou nechcem stretnúť.

„*Prečo nie? Čoho sa bojíš ty?*“

Vrhla som naňho mrzutý pohľad a srdce mi ticho ud- relo. Mal pravdu, čoho som sa bála? Stretnutia s ním? Jeho samotného? Alebo toho, že ak s ním zostanem ešte raz celkom sama, podlomia sa mi kolená a padnem mu k nohám? Nemienila som mu na túto otázku odpovedať, nakoľko som ani ja sama nepoznala odpoveď.

Trénerka McRyanová oznámila koniec hodiny a te- locvičňou sa rozniesol ruch. Vstala som zo zeme a prešla k Bree, ktorá sedela ďalej a okukávala si v zrkadielku na- puchnutú spodnú peru.

„Vyzerám ako vtákopysk. Tá hyena si zaslúži ešte jednu po papuli.“

„Myslím, že svoje už dostala. Vyzerá hrozne.“

„Predtým nevyzerala o nič lepšie.“

„Ideš rovno domov, alebo máš nejaké plány?“ zaujímala som sa hneď ako sme vkročili do šatní. Boli sme v škole posledný týždeň a zajtra sme mali namiesto vyučovania

výlet do planetária, takže nám nič nebránilo v drobnom rozptýlení.

„Ani nie. Ešte nemám chuť ísť domov. Máš nápad?“

„Čo tak espresso?“

„Hm, platí. Tvojím či mojím autom?“ zaujímala sa.

„Tvojím. Nechce sa mi šoférovať.“

Zastali sme pred autom keď si Bree uvedomila, že kľúče nechala v skrinke v telocvični. Párkrát nepekne zakliala a kopla do predného kolesa.

„Zbehnem po kľúče. Prosím, podrž mi tašku. Hneď som späť.“

Tašku som jej vyložila na kapotu auta, svoju som vhoďila do môjho, lebo stálo vedľa a dýchla si do dlaní. Bolo mi zima, bola som unavená a boleli ma oči. Zo školy odchádzalo kopec študentov a medzi nimi aj Annie Feldmanová. Niekam sa náhlila.

Dnes nebola svojím autom, ktorého jasná ružová farba pomedzi ostatné vozidlá vždy vynikala. Neskrývane som ju pozorovala, kým nezastala a nenastal šok. Z parkoviska vycúval Styx a keď zastal pred ňou, úplne som onemela.

To snáď...

Annie sa na neho naradovane usmiala, prebehla na stranu spolujazdca a nastúpila. Voľačo mu povedala, no až to, čo spravila tesne predtým, ako sa pohli, mi do srdca vrazilo nôž.

Pobozkala ho!

Síce iba krátko, no mne to spravilo v srdci obrovskú dieru. Najviac ma však zaboľelo, že jej na to nič nepovedal. Vôbec nijako nezareagoval.

Stiahla som sa za auto a čupla si, aby ma nezbadali, keď budú prechádzať okolo. Keď som zazrela siluetu jeho auta, dole tvárou mi stiekla zradná slza.

Mňa nikdy nebral domov rovno spreď školy. Nikdy mi

nedal pusu na verejnosti. Vždy ma vyzdvihol pri opustenej uličke niekoľko blokov od školy a keď sme prechádzali okolo niekoho známeho, zakaždým som sa musela schovať.

Tak dost', April! Zabudni naňho! Nechala si ho. Nezaújma ťa, čo robí vo svojom voľnom čase.

Pokúšala som sa predýchať prvotný šok a bolesť, čo mi zvierala útroby, a keď sa mi to konečne podarilo, nado mnou sa objavila Bree.

„April, čo tam dole robíš?“

Vyskočila som na nohy a vystrela sa. „Kontrolujem kolesá,“ šplechla som bez rozmyslu.

„Čo?“ Moja odpoveď ju zaskočila.

„Chcela som iba vidieť, aký máš dezén na pneumatikách. Či nie je veľmi zjazdený,“ zamumlala som svoje klamstvo a Bree si ma prezrela ako niekoho, koho duševné zdravie ju veľmi znepokojuje.

„Ideme?“

„No... myslím, že už nám v tom nič nebráni,“ riekla a prešla na stranu šoféra. „Si v pohode?“

„Jasné. Je mi fajn.“

„Si si istá?“

Prikývla som, ale nemala som dojem, že by mi aj uverila.

Pri kaviarni bolo rušno. Nebolo to hromadou hostí, ale kvôli policajtom.

„Čo sa tu stalo?“ zaujímala sa Bree, ktorá si to všimla ako prvá. Zastala autom trochu ďalej.

„Žeby sa niekto pokúšal vykradnúť kaviareň?“

„Zistíme to.“ Vystúpila z auta aj napriek mojím protestom.

„Nemyslím si, že by sme sa tam mali motať.“

„Čoho sa bojíš?“

V tejto chvíli aj vlastného tieňa.

Prešli sme až ku kaviarni a cez výklad nakukli dovnútra. Majiteľ kaviarne, Benny Andrew, sedel za stolom, pri ňom dvaja policajti a čosi im hovoril. Pred kaviarňou postávalo zopár ďalších zvedavcov.

„Viete, čo sa tu stalo?“ spýtala sa Bree mladej ženy.

„V sobotu večer uniesli čašníčku, čo tu pracovala.“

„Uniesli ju odtiaľto?“ vyletelo mi z úst zdesene.

„Ktorú?“ spýtala sa Bree.

„Robin Blacková,“ povedal známy hlas a obe sme sa za ním otočili. „Dnes nikoho nemlátime?“ spýtal sa Lucan.

„Čo tu ty robíš?“ prskla som podráždene.

„Čo myslíš?“

„Sleduješ ma?“

„Nenamýšľaj si. Šiel som okolo a zbadal Bree, tak som ju prišiel pozdraviť.“

„To je od teba milé,“ usmiala sa menovaná.

Bolo mi z jeho pohľadov otrasne, preto som pokračovala v tème.

„Ty tú Robin poznáš?“

„Bola to moja suseda,“ povedal akoby o nič nešlo.

Prečo použil minulý čas? Myslel, že ju už nenájdu? Alebo o tom únose niečo vedel?

„Robin bola vždy trochu vyšinutá. Ani sa nedivím, že ju niekto uniesol. Vedela byť poriadne neznesiteľná. Polícia si myslí, že to majú na svedomí tí istí, čo unášali dievčatá aj pred časom.“

„Aj ja si to myslím,“ prikývla Bree a natiahla krk, aby dovidela do kaviarne.

„Ak ju uniesli priamo z kaviarne, niekto predsa musel niečo vidieť,“ zamýšľala som sa.

„Pokiaľ viem, nikto nič nevidel. Pri takýchto veciach je to typické,“ okomentoval Lucan otrávene.

„Odkiaľ to všetko vieš?“ spýtala sa ho Bree.

„Som jej sused, takže poliši k nám chodia často.“

Kylar a jeho kamarát. Boli to oni. Keď som tu bola v sobotu, hovorili s nejakou babou pri bare. Určite to bola tá Robin. A potom hovorili aj so mnou.

Mala by som sa preto báť? Bola som teraz na rade?

Pri tej predstave mi zovrelo žalúdok. Mala som strach. Vonku sa začínalo stmievať, ako to počas krátkych zimných dní býva, a mne na tele naskočila husia koža. Zrazu som sa vonku cítila omnoho zraniteľnejšie.

Colton vrel, že démon sa nepustí do reči s hocikým. Nie bezdôvodne. Ak ňou hovorili znamená, bola Nefilim ako ja. Ak boli únoscami skutočne oni dvaja, prečo by mi potom Kylar povedal, že nie ich by som sa mala báť?

Mal na mysli niekoho iného? Niekoho horšieho? Nebezpečnejšieho?

„Čo spravíme? Na kávu nás sem asi nepustia,“ načala Bree a pozrela sa na mňa.

„Poznám jedno skvelé miesto, kde sa dá dobre zašiť. Ak chcete, môžete ísť so mnou,“ navrhol Lucan.

Moje *nie* a Breeine *jasné* sa preťalo v jednej chvíli. Pozreli sme na seba, každá s inou výčitkou.

„Takže?“ spýtal sa Lucan a Bree sa na neho hrejivo usmiala.

„Vydrž.“ Schmatla ma za rukáv a odtiahla stranou ako decko, čo nechce počúvať. „Prečo nie?“

„Lebo ho nepoznáš.“

„Stačí mi vedomie, že ho poznáš ty.“

„Bree, nechcem s ním ísť do nijakého podniku. Poďme niekam samé.“

„April, si moja priateľka, no toto už preháňaš. Chcem ísť s Lucanom a ty by si mala ísť s nami. Musíš zabudnúť na Styxa a jediná možnosť, ako sa ti to podarí, je, že s nami pôjdeš a začneš si užívať život. Že si sa s ním rozišla ešte neznamená, že máš prestať žiť.“

„Neprestala som.“

„Ale prestávaš, takže zabudni na to, že si ublížená a prestaň sa k chalanovi, ktorý je k tebe milý, správať ako nejaká primadona. Nie všetci chalani sú ako Styx.“

Mala pravdu. Veď Lucan bol teraz iný a jej sa páčil, čo nebolo nič nečakané. Bol to fešák.

„Fajn Pojdeme do toho podniku.“

„Naozaj?“

„Máš pravdu. Správam sa ako blázon. Pôjdeme sa trochu zabaviť.“

„Toto je April, ktorú mám rada.“ Žmurkla na mňa a spoločne sme sa vrátili k Lucanovi.

„Pôjdeme mojím autom, či máš auto aj ty?“

„Mojím,“ povedal a pohli sme sa.

„Ale, nebudeme dlho, že? Nechcem, aby sa o mňa otec strachoval.“

Lucan sa na mňa pozrel. „Budeme len tak dlho, ako budete chcieť,“ sľúbil a ja som bola rozhodnutá dať mu šancu. Možno som sa v ňom predsa len mýlila.

3. KAPITOLA

Podnik, kam nás Lucan pozval, vyzeral nebezpečne už zvonku. Bol zašitý v tichej uličke a po parkovisku sa potĺkalo niekoľko mladých ľudí.

„Si si istý, že sme tu dobre?“ spýtala som sa Lucana, keď sme kráčali k dverám, pri ktorých stál urastený hlohľavý chlapík.

„Určite sme. Stavím sa, že v takomto podniku ste vy dve ešte neboli.“

„Pripadá mi to skôr ako nejaký pajzel.“

„April!“ sykla Bree a hodila po mne káravý výraz.

„To je v poriadku, Bree. Tvoja priateľka ma nemá rada.“

„Ona v tejto chvíli nemá rada žiadneho chalana. Je tak trochu po rozchode.“

„Vďaka, Bree,“ zavrčala som. Lucan bol ten posledný, komu by som chcela hovoriť o svojom súkromí.

„Páni, takže to preto si taká nafučaná?“

„Nafučaná?“

Lucan ma objal okolo ramien, ako keby sme boli najlepší priatelia. „Vieš, čo je skvelým liekom na rozchod?“

„Čo?“

„Opiť sa.“

„Pravda,“ zasmiala sa Bree.

„Možno, no je začiatok týždňa a k tomu sú iba štyri popoludní.“ Zhodila som zo seba jeho ťažkú ruku a pozrela sa na bar pred nami.

„Kto vraví, že sa máš vyventilovať dnes? V piatok večer je tu veľká párty. Síce je tu povolený vstup až od dvadsaťjeden, no vďaka mne budete mať vstup zdarma.“

„To znie dobre. Čo ty na to, April?“

Obaja mali v niečom pravdu. Potrebujem sa poriadne vyventilovať. „Môže byť.“

Bree naradovane zapišťala a Lucan pokračoval.

„Je tu však jedna podmienka.“

„Aká?“ spýtala som sa. Veci, ktoré boli hneď zo začiatku komplikované, sa mi nepozdávali.

„Musíte prísť v prestrojení.“

„Akože v maskách?“ hádala Bree.

Prikývol. „Tento piatok tu bude *halloween*.“

„Takže stretnutie strašidiel?“

„To si povedala presne.“ Zastali sme pred statným mužom, ktorý robil vyhadzovača. Lucan nás objal okolo ramien. Zrejme to robil preto, aby nás vpustil dovnútra, pretože ani jedna z nás nemala dvadsaťjeden rokov.

Chlap po nás preletel skúmovým pohľadom.

„Tieto osoby si zapamätaj, priateľu, pretože sú vyvolené. Hlavne moja stará známa,“ povedal a privinul ma k sebe trochu tuhšie.

Vyhadzovač hneď ustúpil. „Vitajte v *Pekle*,“ povedal hrubým hlasom a otvoril dvere do podniku.

Peklo? Aké gýčové.

Aj tu sa schádzalo do pivničných priestorov ako v bowlingovom bare *Čierna ruža*. Schodisko aj priestor pred ním boli osvetlené UV lampou a steny boli pokreslené hieroglyfmi, ktoré pod osvetlením žiarili.

„Čo to je? Čínske písmo?“ spýtala sa Bree. Aj mne tie čmáranice pripadali ako čínske znaky, no Lucan prišiel s celkom inou verziou.

„Kdeže, je to starobylé písmo.“

„Aký národ?“ Chcela som vedieť. Ešte vždy sme zostupovali. Schodov tu bolo tak veľa akoby sme schádzali do útrob pekla. Odhadovala som, že sme už asi dve poschodia pod zemou. Ledva som pred seba videla. Červené svetlo bolo také slabé, že som sa musela pridržovať zábradlia, aby som nešliapla zle.

Keď sme boli celkom dole, Lucan zastal pred zavretými dverami a pomaly na ne tri razy zabúchal.

„Tento podnik pomenovali *Peklo*, takže zrejme to bude písmo Satanovo.“

Bree sa zasmiala. „To je husté. Som zvedavá ako to vyzerá dnu.“

„Budeš okúzlená,“ povedal jej.

Dvere sa otvorili a nás ohlušila dunivá hudba. Tvorcov piesne, ktorá práve znela som poznala. *Two steps from hell*. Pre podnik s takým drastickým menom by som nevybrala nič lepšie. Ich hudba bola rovnako dynamická ako ich meno a privádzala mi do tela zimomriavky. Nebola som zástancom temnoty, no ich piesne sa mi vždy páčili. Boli hlboké a vyžaroval z nich dej. Mali zmysel.

Ako prvý vstúpil Lucan. Vo vrecku mi začal zvonieť telefón. Rýchlo som ho vylovila a pozrela sa na displej. *Styx? Čo chceš?*

Lucan si so svalnatým chlapíkom potriasol rukou, naklonil sa k nemu a čosi mu povedal. Hora svalov sa na nás pozrela. Muž iba prikývol a ustúpil. Hneď za ním sa pohla Bree, no schmatla som ju za rukáv a ukázala jej svoj telefón.

„Nie ste zase spolu, že?“ spýtala sa ma nahlas, pretože inak sa tu komunikovať ani nedalo.

Zavrtela som hlavou.

„Tak nech ti ani nenapadne zodvihnúť mu.“

„Čo ak je to dôležité?“

„Spáva s babou bez chrbtovej kosti. Vymenil ňa hneď po vašom rozchode.“

Jej slová ma naštartovali. „Veru, nech ide dočerta!“ Zrušila som hovor. My dvaja sme si už nemali čo povedať.

Keď sme prešli okolo príťažlivého mladíka oblečeného v gotickom oblečení, usmial sa na mňa. Vykročili sme miestnosťou pripomínajúcou tunel postavený z tehál, až sme sa ocitli v obrovskej kopule s barom a kruhovým tanečným parketom. Viedli doňho štyri schody a celý priestor bol osvetlený červeným svetlom. Podľa kovových tyčí okolo parketu som odhadovala, že sa tu baby vedia poriadne uvoľniť.

„V piatok tu nesmieme chýbať,“ zapišťala mi Bree do ucha.